

L'AUTOR

Eduard Márquez
(Barcelona, 1960) ha desenvolupat el gruix de la seva obra en la novel·la i el relat, i ha incidit especialment a la literatura infantil i juvenil on, segons l'autor, hi aboca la màgia i la imaginació més absent a la literatura per a adults. Els

seus personatges infantils estan exquisidament construïts; la seva actitud desperta, lluny de ser cànvida i innocent, els fa molt especials en les accions tan quotidianes com imaginatives. L'elaboració lingüística de Márquez també es percep en la literatura per als més menuts, dotada d'un llenguatge polidament espontani molt adequat per a aquests lectors.

L'obra que ha obtingut més reconeixement és *La decisió de Brandes* (2005), que el 2005 rep el Premi Octavi Pellissa i l'any següent és distingida amb el Premi de Narrativa de la Crítica Catalana.

L'obra de Márquez destaca per la recerca de l'abstracció per sobre d'escenaris concrets i temps cronològics. El novel·lista va a l'interior dels personatges, en descriu les seves obsessions. També és un estilista; la seva prosa segueix el ritme intern de la llengua, que acostava a la música. Aquesta forma de treballar el porta a una estructura narrativa calculada, controlada, en què res es deixa a l'atzar tot i una aparent espontaneïtat. Excel·leix en el gènere de la novel·la curta.

www.escriptors.cat/autors/marquez

CLUB DE LECTURA DE TORTOSA

PROPERES LECTURES PREVISTES

- Madame Bovary, de Gustave Flaubert (30-11-09)

**Fes-te membre del
Club de Lectura
Biblioteca Marcel·lí Domingo
C. de la Mercè, 6
Tortosa
977 44 55 66
clubdelectura@tortosa.cat
bmd@tortosa.cat
www.biblioteca.tortosa.cat**

Organitzen:

**El silenci dels arbres
d'Eduard Márquez
27 d'octubre de 2009
19.30 hores
Amb presència de l'autor**

El silenci dels arbres

Aquesta imatge del títol faria referència a: “no amaguis el so. Que la música arribi on acaba el silenci dels arbres”. Allà on comença l’art, que és com el vent que no es veu, però que fa moure les fulles dels arbres, per això sabem que hi és. I és que l’art hi és fonamental, en aquesta obra, en relació o contradicció amb l’amor. La història hi és interrompuda intermitentment per les cartes d’amor dels familiars empresonats en una ciutat assetjada. Símbol de la força de l’amor contra la guerra. De la mateixa manera com l’art del violí és símbol del valor de la creació contra la destrucció.

“Les detonacions esquincen el silenci del capvespre”, una cosa molt dura trenca el lirisme de la paraula “capvespre” (15). “Els violins sempre amaguen tresors –sempre, sí, però a vegades no som capaços de descobrir-los”(35), això no és ben veritat, així com no sabem descobrir-los, els tresors, a vegades no hi ha res a descobrir. O des d’un altre punt de vista: “qualsevol cosa amaga un tresor”, dirà un personatge cap al final (112). “Ara que he de viure sense tu, renego dels boscos, dels vins, del mar i del vent, de la nit i de la lluna”: em recorda els versos de W.H.Auden: “No vull estrelles, ara, feu-me negra la nit,/ enretireu la lluna, desarboreu el sol,/ buideu el mar, desforesteu els boscos,/ perquè ja res pot dur-me res de bo”.

“La guerra treu el millor i el pitjor de les persones”, el millor es veu en les cartes que surten entremig de la història, capítol

sí, capítol no. “El que sento per tu em fa diferent: m’ajuda a no defallir” (121), la guerra, com els camps de concentració, unifica, l’amor distingeix.

Hi ha dos personatges, mare i fill, que tenen la mateixa tendència a posar l’art per sobre de les relacions personals i l’amor. La importància de la música, a través del mite d’Orfeu, podria veure’s reflectida en la història, en el personatge d’Amela Jensen, que crec que perdrà definitivament el seu amor, en fer-li fer una mostra d’afecte, com ho fa fer Eurídice a Orfeu, que es gira a mirar-la i la perd (92). Això darrer és una imatge que surt a l’obra, i que jo connecto amb el que li passa a Amela.

Hi ha una història preciosa protagonitzada pel guia del museu de la música, que continua amb la seva feina, tot i que el museu és buit, i, com ressalta el narrador moltes vegades, amb les finestres sense vidres. Símbol de l’interior desprotegit davant l’exterior agressiu. Els arbres també hi surten més vegades, en aquesta obra. “Els arbres talats”, o bé al final “arrelada” (com un arbre) “per sempre al fons de la memòria” (140).

“Torna’ls la vida que t’han regalat”(138), diu el guia del museu a Andreas Hymer, en relació als violins, que en ser tocats recorden l’arbre d’on van sortir. De la mateixa com un llibre et fa vibrar per la vida de l’autor que habita en ell, per les vides, en aquest cas, el lector torna la vida als seus personatges en llegir.

Es tracta d’un llibre curt, elíptic, que solapa les escenes, es llegeix d’una tirada, i cal fer-ho, per no fer-se un

embolic amb les històries, en definitiva, molt emotiu.

Helena Bonals

<http://anticanons.blogspot.com/>

Obres

Poesia

La travesia innecesaria. 1991

Novel·la

Cinc nits de febrer. 2000

El silenci dels arbres. 2003

La decisió de Brandes. 2006

Narrativa breu

Zugzwang. 1995

L’eloqüència del franc tirador. 1998

Narrativa infantil i juvenil

Hoax (1999), La maledicció del cavaller Nomormai (2000), Els somnis de l’Aurèlia (2001), L’Aurèlia i el robaombres (2002), Les granotes de la Rita (2002), El Galb, els minairons i tu (2002), L’Oriol i el ratolí Pérez (2003), L’Andreu i el mirall de les ganyotes (2004)